

ORBÁN OTTÓ

Éji sötétben a bástya fokán

Gergely Ágnesnek

„Kertemben alvám – így adják elő –,
s megmárt a kígyó...” kezdett volna bele a szellem
ma éjszaka is, mint eddig mindig a dán királyi család
szívszagató történetébe, de most, ki tudja miért,
fejembe szökött a vér s a szavába vágtam:

„Hagyd a süket dumát! Inkább azt mondd meg, hogy ott ahonnet
[visszajársz,

miben laknak a lelkek? Sátrakban? Barakkokban?
És van-e ott is szögesdrót kerítés a szektorok között
s az egész sárbuckás, kátyus, mocsaras terület körül?
És a kerítésdrótban van-e áram?
És van-e, és naponta hányszor, s meddig tart egy Appel?
S az örök csizmája tündöklük-e?
S a rabok csíkos rabruhát viselnek-e?
S mi dönti el, kiből lesz rab, kiből ő?
S mi lesz a fekete füsttel, ha már nincs hova elfüstölnie?”
És így tovább, kérdés kérdésre, hajnalig.
A szellem nem felelt, hisz megszólalni sem tudott.
Amikorra pedig kifogytam a lélegzetből és dühödt lázadozásból,
a láthatáron megcsillant a fénybogár jele, és neki mennie kellett –
füstként oszlott szét egy gyári sziréna kakasszavára.